

זוהר הקדוש מיטין פידוש מתוק מדבש

פרשת ויצא - וישלח		זום
תעב	קנה ע"ב-קנו ע"ב	ראשון
תפא	קסא ע"ב, קסב ע"א	שני
תפח	קסב ע"ב-קסה ע"ב	שלישי
תצו	קסה ע"ב, קסז ע"א	רביעי
תקג	קסז ע"ב	חמישי
תקה	קסז ע"א	שישי
תקיג	קסז ע"ב	שבת

המשמש במקום קדוש צריך להתקדש בכל דבר

אָמור אַל הַפְּהָנִים, רַבִּי יִצְחָק אָמַר מִשׁ"כ אָמַר אֶל הַפְּהָנִים אֲמִירָה הִיא בְּלַחֲשׁוֹ (כַּמְצוּר לַקָּמֵן דָּף קל"ג סו"ע"ז) כְּלוּמַר אֲמִירָה לָהֶם בְּלַחֲשׁ, אֲשֶׁרִיכֶם שׁוֹכֵתֵם לְקִדּוּשָׁה יִתִּירָה, וְהִטַּעַם שִׂיאֵמַר לָהֶם בְּלַחֲשׁ, כִּי פְמָה דְּכָל עוֹבְדֵיהוֹן דְּכִהְנִי בְּלַחֲשׁוֹ כְּמוֹ שְׂכַל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל הַכֹּהֲנִים הוּא בְּלַחֲשׁ, לְפִי שֶׁיִּקְרַע עֲבוּדַת הַקִּרְבָּנוֹת הִיטָה הַכּוֹנֵה שְׂכִינוֹנוֹ הַכֹּהֲנִים לִיַּחַד אֶת פְּרָצוּפֵי הָאֲצִילוֹת עַד אֵין סוּף בִּי"ה (כַּמְצוּר לְעֵיל דָּף ה' ע"א), כִּי אֲמִירָה דְּלָהוֹן בְּלַחֲשׁוֹ כִּךְ הָאֲמִירָה לָהֶם צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּלַחֲשׁ.

וּמָה שְׂכָתוּב אָמַר וְאֲמַרְתָּ הַכּוֹנֵה זְמַנָּא חַד וְתִרְיִן זְמַנִּין אֲמִירָה לָהֶם פַּעַם אַחַת וּשְׁתֵּי פַעְמִים, כְּלוּמַר הֲרַבָּה פַּעְמִים, לְאֲזַהְרָא לָהֶו עַל קְדוּשֵׁיהֶו לְהַזְהִיר אוֹתָם עַל קְדוּשָׁתָם, בְּגִין דְּלֹא יִסְתְּאַבּוֹן כַּדִּי שְׂלֹא יִטְמָאוּ עַצְמָם, דְּמֵאֵין דְּמִשְׁמַשׁ בְּאַתֵּר קְדִישָׁא, בְּעֵינָא דִּישְׁתַּכַּח קְדִישָׁא בְּכָלֵא כִּי מִי שְׂמַשְׂמַשׁ בְּמִקּוּם קְדוּשׁ, צָרִיךְ שִׂימְצֵא קְדוּשׁ בְּכָל דְּבַר, וְלִכְּן צָרִיךְ לְהַזְהִיר אֲזַהְרָה כַּפּוּלָה אֶת הַכֹּהֲנִים הַמְשַׁמְשִׁים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לְהַתְנַהֵג בְּקִדּוּשָׁה יִתִּירָה יוֹתֵר מִשָּׂאֵר יִשְׂרָאֵל.

וּמִפְרָשׁ עוֹד מִשׁ"כ לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא הֵינּוּ פְמָה דְּאֻקִּימָנָא כְּמוֹ שְׂבִיאֵרְנוּ לְמַעְלָה, דְּגוֹפָא בְּלֹא רוּחַ, מְסֻבָּא הוּא, וְשָׂאֲרֵי עֲלִיָּה רוּחַ מְסֻבָּא שְׂגוּף בְּלֵי הַרוּחַ טַמָּא הוּא, וְשׁוּרָה עֲלֵיו רוּחַ הַטּוּמָא, דְּהָא תִּיאַבְרָתָא דְּרוּחֵי מְסֻבָּא לְגַבִּי גּוֹפֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל אֵיְהוּ כִּי תִשׁוּקַת רוּחוֹת הַטּוּמָאוֹת הוּא אֶל גּוֹפּוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּאַתְרָק מְנִיְיָהוּ רוּחָא קְדִישָׁא לְפִי שְׂהוּרַק מֵהֶם רוּחַ הַקְּדוּשָׁה, וּבְמָנָא דְּקִדְשָׁא אֲתִיִּין לְאַתְחַבְרָא וּבְכָלֵי שְׂשֵׁרְתָה בּוֹ קְדוּשָׁה בְּאִים

ע"ט

אֲוִן דָּאָם וְוֹאָם עִם שְׂמִיטָא אֵין פְּסוּק "אָמַר וְאֲמַרְתָּ", זָאָג אֲוִן דּוֹ זְאֻלְסַט זָאָג, מִיִּנְט דָּאָם, זָאָג זֵי אֵין מָאָל אֲוִן צְווי מָאָל, דָּאָם הֵיִסְט אִסְאָד מָאָל, זֵי אֲנִצְוֹזָאָג אֵיף זֵיעֵר הֵיִלִּיגִיט, כְּדִי זֵי זָאָל זֵיךְ נִישְׁט מְטַמָּא זֵיין, וְוִיִּל דְּעַר וְעֵלְקֵעַר בְּאֵדִינְט אֵין אַ הֵיִלִּיג אָרַט, דָּאָרף גַּעֲפִינְעֵן וְעַרְן הֵיִלִּיג אֵין יַעֲדַע זָאָד, אֵין דְּעֵרִיבְעַר דָּאָרף מַעַן אֲנִצְוֹזָאָג דִּי כְּהֵנִים וְוֹאָם דִּינְעֵן אֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִיט אַ טַאפְלֵטֵן אֲנִצְוֹאָרְעִינְג, אֵין זֵי זָאָל זֵיךְ פִּירֵן מִיט אַ פִּאָרְמֵרְטַע קְדוּשָׁה, מְעַר וְוִי דִי אַנְדֵּרַע אֵידֵן.

אֲוִן עַר עֵרְקֵלְעֵרְט וְוִיטֵעַר, דָּאָם וְוֹאָם עִם שְׂמִיטָא אֵין פְּסוּק "לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא", צוֹ אַ זְעַל זָאָל עַר זֵיךְ נִישְׁט מְטַמָּא זֵיין, דָּאָם אֵין אֲוִי וְוִי מִיר הָאָבֵן עֵרְקֵלְעֵרְט פְּרִיעַר, אֵין אַ גּוּף אֵין קִיין רוּחַ אֵין טַמָּא, אֲוִן עִם רוּחַ אֵיף אֵים

דְּעַר וְוֹאָם בְּאֵדִינְט אֵין אַ הֵיִלִּיג פְּלֵאֵין דָּאָרף זֵיךְ מְקַדְשׁ זֵיין אֵין יַעֲרֵן זָאָד

עִם שְׂמִיטָא אֵין פְּסוּק "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים", זָאָג צוֹ דִּי כְּהֵנִים, הָאָט רַבִּי יִצְחָק גַּעֲזָאָגְט, דָּאָם וְוֹאָם עִם שְׂמִיטָא אֵין פְּסוּק "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים", דְּעַר לְשׁוֹן פּוֹן זָאָג מִיִּנְט, אֵין עַר זָאָל זָאָג צוֹ זֵי שְׂמִילְעֵרְהֵיט, וְוֹאִיל אֵין אֵיךְ אֵין אֵיר הָאָט זֹכֶה גַּעֲוֹעֵן צוֹ אַ פִּאָרְמֵרְטַע קְדוּשָׁה, אֲוִן דְּעַר טַעַם פִּאָרְוֹאָם עַר זָאָל זֵי דָּאָם זָאָג שְׂמִילְעֵרְהֵיט אֵין, וְוִיִּל אֲוִי וְוִי אֵלַע מַעֲשִׂים פּוֹן דִּי כְּהֵנִים אֵין שְׂמִילְעֵרְהֵיט, וְוִיִּל דְּעַר עֵיקֵר עֲבוּדָה פּוֹן דִּי קְרַבָּנוֹת אֵין גַּעֲוֹעֵן דִּי כְּוֹנָה וְוֹאָם דִּי כְּהֵנִים הָאָבֵן אֵינְזִינְעֵן גַּעֲהָאָט מִיַּחַד צוֹ זֵיין דִּי פְּרָצוּפֵי הָאֲצִילוֹת בֵּין אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲוִי אֵיךְ דָּאָרף דְּעַר זָאָג צוֹ זֵי שְׂמִילְעֵרְהֵיט.

להתחבר ולהתלבש, וְכִהְיֶה דְאִינוּן קְדִישִׁין, קְדוּשָׁתָא עַל קְדוּשָׁתָא וְהַכְהִנִים שֶׁהֵם קְדוּשִׁים, וַיֵּשׁ עֲלֵיהֶם קְדוּשָׁה יִתִּירָה יוֹתֵר מִקְדוּשַׁת שָׂאֵר יִשְׂרָאֵל, לֹא בְּעֵינֵין לְאַסְתָּאבָא כְּלָל אֲסוּר לֵהֶם לְהַטְמֵא כְּלָל.

(דף פח ע"ב, ובביאורינו כרך י"א עמ' תי-תי"א)

הִירָא אֲלָקִים נִקְרָא מֵאַנְשֵׁי בֵּית הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה אָזִיל בְּאַרְחָא רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהוּוּ עֲמִיָּה רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי תַזְקֵיָה וְהִיוּ עִמּוֹ אֵלּוּ הַגִּי חֲבֵרִים, פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר לְפָרֵשׁ מַה שְׁכָתוּב טְרַף גְּתָן לִירְאִיו יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, הִנֵּה מַה שְׁכָתוּב טְרַף גְּתָן לִירְאִיו הִיָּינוּ אֲלֵיָן אֵינּוֹן זָפְאִין אֵינּוֹן דְּחִלִּי דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלּוּ הֵם הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם יִרְאִים מִהַקְב"ה וְלֹא מִן הָעוֹנֵשׁ שֶׁל הַחַטָּא, דְּכָל מֵאֵן דְּדַחִיל לִיָּה אֲתַקְרִי מֵאַיְנְשֵׁי דְבֵיתָא דְמִלְכָּא כִּי כָל מִי שִׂירָא אוֹתוֹ נִקְרָא מֵאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ ב"ה, וְעַלִּיהָ פְתִיב וְעַלִּיו נֵאמַר אֲשֶׁרִי אִישׁ יִרְאֵ אֶת יְהו"ה.

וּשְׂאֵל מַהוּ טְרַף גְּתָן לִירְאִיו מֵהוּ כּוֹנֵתוֹ לְפִי הַסּוּד, וְהַשִּׁיב אֲלָא כְּמָה דְכָתִיב אֵלּא כְּמוֹ שֶׁנֵּאמַר וְתַקֵּם הַשְׂכִּינָה בְּעוֹד לִילָה דְהֵינּוּ בַחֲצוֹת לַיְלָה שְׂאֵז הִיא מִתְקַשֶּׁטת לְצוֹרֵךְ הַיְחוּד שֶׁל הַבֶּקֶר, וְתַתֵּן טְרַף לְבֵיתָהּ לֵאלּוֹ הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם בְּנֵי בֵּיתָהּ, מִהֶקֶא אֲוִלִּפְנָא מִכָּאֵן לְמַדְנּוּ, דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּלַעֲי בְּאֲוִרֵייתָא בְּלִילִיא כִּי כָל אָדָם הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה, וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילִיא בְּשַׁעֲתָא דְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲרַת לְאַתְקֵנָא בֵּיתָא לְמִלְכָּא וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּשַׁעַת שְׁכִנַּת יִשְׂרָאֵל הַשְׂכִּינָה מִתְעוֹרֶרֶת לְתַקֵּן בֵּית לְמֶלֶךְ שֶׁהוּא [בַּחֲנִינָת הַתְּפָאֶרֶת] קוּב"ה, דְהֵינּוּ לְהַתְקַשֵּׁת לְצוֹרֵךְ הַיְחוּד שֶׁל הַבֶּקֶר, הָאִי אֲשַׁתַּף בְּהֶדְהָ זֶה הַצְדִּיק מִשְׁתַּתֵּף עִמָּה לְקַשְׁטָה עַל יְדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה בְּלִילָה, וְהָאִי אֲקַרִי מִבֵּי מִלְכָּא זֶה נִקְרָא שֶׁהוּא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, וְיִהְיֶינּוּ לִיָּה כָּל יוֹמָא מֵאַיְנּוֹן תִּיקוֹנֵי בֵּיתָא וְנוֹתְנִים לוֹ כָּל יוֹם מֵאוֹתָם תִּיקוֹנֵי הַבֵּית, דְהֵינּוּ מִהַשְׁפַּע הַנִּשְׁפַּע עַל יְדֵי הַיְחוּד, הֵדָא הוּא דְכָתִיב זֶהוּ שְׁכָתוּב וְתַתֵּן טְרַף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

ע"ט

אִים וְעֵרַט אֲנִגְעֵרֻפֵן פּוֹן דִּי שְׁטוּב מְעַנְטֵשׁן פּוֹנְעֵם קְעִנִיג גְּעוֹלִיבְט אִיו עַר, אִון אִויף אִים שְׁטִיט "אֲשֶׁרִי אִישׁ יִרְאֵ אֶת ה'", וְאוּוִיל אִיו דְּעַר מְעַנְטֵשׁ וְעוֹלְכְּעַר הָאֵט מוֹרָא פּוֹנְעֵם אִויבְּעַרְשָׁטן.

פְּרַעֲנֵט עַר, וְאִם מִיִּנְט "טְרַף גְּתָן לִירְאִיו" לִוִּטְן סוּד, אִון עַר עֲנִטְפֵּרֵט, נָאֵר אִוזִי וְוִי עִם שְׁטִיט אִין פֶּסוּק "וְתַקֵּם בְּעוֹד לִילָה", דָּאֵם הֵיִסְט אִז דִּי שְׂכִינָה שְׁטִיט אִויף אִום הַאֲלֶבֶּעַר נֵאכְט, וְאִם דְּעַמְאֵלְטֵם טוִט זִי זִיד אִויסְצִירֵן פֶּאֶרְן יְחוּד פּוֹן אִינְדֶּרְפֶּרִי, "וְתַתֵּן טְרַף לְבֵיתָהּ", אִון זִי גְעַבְט שְׁפִיז פֶּאֶר דִּי צְדִיקִים וְאִם זִי זְעַנְעֵן אִירַע שְׁטוּב מְעַנְטֵשׁן, פּוֹן דָּא לְעֶרְנֵעַן מִיר אִרוּס, אִז יְעַדְעַר מְעַנְטֵשׁ וְעוֹלְכְּעַר בְּאַשְׁעַפְטִיגְט זִיד אִין דִּי תוֹרָה בִּינְאָכְט, אִון עַר שְׁטִיט אִויף אִום הַאֲלֶבֶּעַר נֵאכְט אִינְדֶּרְצִיט וְאִם בְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל וְאִם זִי אִז דִּי שְׂכִינָה וְעֵרַט עֲרוּוֹעַקְט, אֲנִגְעֵרִיטְן אִ הוּוִי פֶּאֶרְן קְעִנִיג וְאִם עַר אִז [דִּי בַחֲנִינָה פּוֹן תְּפָאֶרֶת] קוּב"ה, דָּאֵם הֵיִסְט, זִיד צִי בְּאַצִּירֵן פֶּאֶרְן יְחוּד פּוֹן אִינְדֶּרְפֶּרִי, וְעֵרַט דְּעַר צְדִיק אִ שׁוֹתֵף מִיט אִיר, אִיר צִי בְּאַצִּירֵן דוּרְכֵן לְעֶרְנֵעַן תוֹרָה בִּינְאָכְט, אִון דָּאֵם וְעֵרַט אֲנִגְעֵרֻפֵן אִז עַר אִז פּוֹנְעֵם קְעִנִיגְטֵם הוּוִי, אִון מְעַן גְעַבְט

אִ רוח הַטוֹמְאָה, וְוִייל דָּאֵם גְּלוֹסְטֵעִנִישׁ פּוֹן דִּי טְמֵאֵנְע רוחות אִזו צו דִּי קְעַרְפֵּרֵם פּוֹן דִּי אִידן, וְוִיבֵאלְד עִם אִזו אִיבְּעַרְנֵעַנְאֵסן גְּעוֹוִארְן פּוֹן זִי דְּעַר רוח הַקְדוּשָׁה, אִון אִין אִ כְּלִי וְאִם עִם הָאֵט דָּאֵרֵט גְּעוֹוִט קְדוּשָׁה קוּמְעַן זִי זִיד פֶּאֶהֶפְטֵן אִון אֲנִקְלִידן, אִון דִּי כְּהֵנִים וְאִם זִי זְעַנְעֵן הֵיִלִּיג, אִון עִם אִזו דָּא אִויף זִי אִ פֶּאֶרְמְעַרְטֵעַ קְדוּשָׁה, מְעַר וְוִי דִּי קְדוּשָׁה פּוֹן דִּי אִינְדֶּרְעַע אִידן, מֵאֶרְן זִי זִיד בְּכָלֵל גִּישְׁט מְטֵמֵא זִיין.

דְּעַר נֵאטְסְפֶּאֶרְכְּטִיגְעַר מְעַנְטֵשׁ וְעֵרַט אֲנִגְעֵרֻפֵן פּוֹן דִּי מְעַנְטֵשׁן פּוֹנְעֵם קְעִנִיגְטֵם הוּוִי

רַבִּי שְׁמַעוֹן אִזו גְּעַנְאֲנֵעַן אִין וְעַג, אִון עִם זְעַנְעֵן גְּעוֹוִעַן מִיט אִים רַבִּי יְהוּדָה אִון רַבִּי יוֹסִי אִון רַבִּי תַזְקֵיָה, הָאֵט רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲנִגְעֵהוּיבֵן אִון גְּעוֹוִאגְט, צו עַרְקֶלְעֵרֵן דָּאֵם וְאִם עִם שְׁטִיט אִין פֶּסוּק "טְרַף גְּתָן לִירְאִיו יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ", שְׁפִיז גְעַבְט עַר צו דִּי וְאִם הָאֵבֵן מוֹרָא פּוֹן אִים, עַר גְּעַדְעַנְקְט אִויף אִיבִיג זִיין בּוֹגֵד, דָּאֵם וְאִם עִם שְׁטִיט "טְרַף גְּתָן לִירְאִיו", דָּאֵם זְעַנְעֵן דִּי צְדִיקִים וְאִם זִי הָאֵבֵן מוֹרָא פּוֹנְעֵם אִויבְּעַרְשָׁטן אִון גִּישְׁט פּוֹנְעֵם שְׁטֵרֶאף פּוֹן דִּי עֲבִירָה, וְוִייל יְעַדְעַר אִיִּינְעַר וְאִם הָאֵט מוֹרָא פּוֹן

ומפרש מאן ביתה מי הוא הנקרא ביתה, ואמר כל אינון דמשתתפי בהדה בליליא אקרוין ביתה, בני ביתה כל אותם המשתתפים עמה בלילה לעסוק בתורה נקראים ביתה, והם בני ביתה, ובגין כך ובשביל זה כתוב טרף נתן ליראיו. (דף ז ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תכו-תכח)

הקדושה העליונה אינה שורה במקום פגום

איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלהיו, רבי יצחק אמר טעם הדבר הוא בגין דאיהו פגים לפי שהוא פגום המורה על פגם בנשמתו, ומאן דאיהו פגים לא אתחזי לשמשא בקודשא ומי שהוא פגום אינו ראוי לשמש בקודש, והא אוקמוה, דבר נש דאשתכח פגים לית ביה מהימנותא והרי ביארו החברים, כי אדם שהוא פגום אין בו אמונה, וההוא פגמו אסקיד עליה ופגם ההוא מעיד שנפשו פגומה על ידי איזה עון, ובפרט אם המום הוא בפניו, שעליו נאמר הכרת פניהם ענתה בם, ואף אם נולד ומומו עמו, גם הוא מורה על פגמיו של גלגול הקודם, כל שפן פהנא דבעיא לאשתפחא שלים כל שכן כהן שצריך להיות שלם, מאריה דמהימנותא יתיר מפלא ובעל אמונה יותר מכל ישראל, והא אוקמוה הרי כבר ביארו החברים ענין זה במקום אחר.

רבי אלעזר הוה יתיב בקסטרא דבי חמוי רבי אלעזר היה יושב בהיכלו של חמוי, ועיניו היו זולגות דמעות, והוא הוה אמר והוא היה אומר, זילגא דבקסטרא, בעינא שכית מה שעניי זולגות דמעות בזה ההיכל, הוא מצד חולי הנמצאת בעיני, אדהכי אעפר חד בר נש פגים מעיניה חד בתוך כך עבר אדם אחד שהיה עיור מעינו אחת, אמר חמוי, נשאל להאי אמר לו חמוי, נשאל לזה האדם מה היא רפואת עיניך, אמר רבי אלעזר

ע"ט

ווייל דער מענטש וועלכער איז פעלערהאפטיג, דער האט נישט קיין אמונה, און דער פעלער זאגט עדות אז זיין זעל איז פעלערהאפטיג דורך עפעס אן עבירה, איבערהויפט אויב דער פעלער איז אין זיין פנים, וואס אויף דעם שטייט "הכרת פניהם ענתה בם", דאס קענטיגקייט פון זייער געזיכט זאגט עדות אויף זיי, און אויף אויב ווען ער איז געבוירן געווארן איז ער שוין געווען מיט זיין פעלער, ווייזט דאס אויך אויף זיינע פעלערן פון זיין פריערדיגן גלגול, און אונדז איז דא דאס פגם און א בעל אמונה דארף ער זיין נאכמער ווי אלע אידן, און די חברים האבן שוין ערקלערט דעם ענין אין אן אנדערן ארט.

אים יעדן טאג פון די תיקוני תפילה, דאס הייסט, פונעם שפע וואס קומט אראפ דורכן יחוד, און דאס זאגט דער פסוק "ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה", און זי געבט שפייז פאר איר הויז און עסן פאר אירע מיידלעך.

און ער ערקלערט, ווער איז דער וועלכער ווערט אנגערופן "ביתה", איר הויז, און ער זאגט, די אלע וועלכע ווערן א שותף מיט איר, זיך צו פאשעפטן אין די תורה ביינאכט, ווערן אנגערופן "ביתה", און זיי זענען אירע שטוב מענטשן, און ווען דעם שטייט אין פסוק "טרף נתן ליראיו", ער געבט שפייז פאר די וועלכע האבן מורא פון אים.

די קדושה העליונה רויט נישט אין א פעלערדיגע ארט

רבי אלעזר איז געווען אינעם זאל פון זיין שווער, און זיינע אויגן האבן געפלאסן טרערן, און ער האט געזאגט, דאס וואס מיינע אויגן פליסן טרערן אין דעם זאל, דאס איז צוליב א קרענק וואס געפינט זיך אין מיינע אויגן, דערנווייל איז דורכגעגאנגען א מענטש וועלכער איז געווען בלינד אויף איין אויג, האט דער שווער פון רבי אלעזר געזאגט צו אים, לאמיר פרעגן דעם מענטש, וואס איז די רפואה פאר דייןע אויגן, האט רבי אלעזר געזאגט, ער איז א פעלערדיגער מענטש, און ער איז נישט קיין פאגלייבטער מענטש, האט אים זיין שווער געזאגט, לאמיר אים אויספראבירן, דאס הייסט, אז מיר וועלן אים פרעגן אן

עם שטייט אין פסוק "איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלקיו", קיין מענטש פון דייןע קינדער אויף אלע דורות, וועלכער וועט האבן א פעלער, זאל זיך נישט דערנענטערן מקריב צו זיין דאס ברויט פון זיין גאט, רבי יצחק האט געזאגט, דער טעם פון דער זאך איז, וויבאלד ער איז פעלערהאפטיג, וואס דאס ווייזט אויף א פעלער אין זיין נשמה, און ווער עס איז פעלערהאפטיג דער איז נישט פאסיג צו פאדינען ביים הייליגן ארט, און די חברים האבן דאס שוין ערקלערט,

פגים הוא, וְלֹא מְהִימָנָא איש זה הוא בעל מום, ואינו איש נאמן, אָמַר, נִשְׁאָל בְּהִדְיָה אמר לו חמיו ננסה אותו, והיינו שנשאל ממנו דבר אחר ובוזה נדע אם הוא נאמן או לא, אָתוּ שְׂאִילוּ לִיהָ באו ושאלו אותו, אָמְרוּ לִיהָ, טוֹפְקָא מֵאֵן הוּא פְּעֻלְמָא אמרו לו, מי הוא התקיף שבעולם, אָמַר הִשִּׁיב אוֹתוֹ בְּעַל מוֹם, עֲתִירָא העשיר הוא התקיף, כי הכסף יענה את הכל, אָבַל בתנאי דִּישְׁלִיף בְּהִדְיָה שישאר העשירות עמו, אָנָּא מְפֻלְהוּ ואני אוהב אותו יותר מכל שאר בני אדם. ועל דבריו אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לַחֲמִיו, בְּמַלּוּי אֲשַׁתְּמַע דְּלֹא מְהִימָנָתָא גְּבִיָּה מדבריו נשמע שאין אמונה ובטחון עמו, כי הוא משבח את העשיר ולא את הצדיק, וְלֹא פֵר מְהִימָנָא הוּא ואינו איש נאמן לסמוך על דבריו.

תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אָמַר בא וראה ראה לדבר, כי הקב"ה אמר פֶּלַי אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב טַעַם הדבר הוא דְּהָא קְדוּשָׁה דְּלַעֲלִיא לֹא שְׂרִיא בְּאַתְרַּ פְּגִים כי קדושה של מעלה אינו שורה במקום פגום. (דף צ ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תלג-תלד)

כַּל הַבְּעֵלֵי מוֹמִים יִתְרַפְּאוּ וַיְהִיו שְׁלָמִים

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאֲשַׁלְמָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל עֲתִיד הַקְּב"ה להשלים את ישראל, וְלֹאֲשַׁתְּפָחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא שימצאו ויהיו שלמים בכל אבריהם, דְּלֹא יְהֵא בְּהוֹן מְאִרֵי דְמוֹמִין פְּלַל שלא יהיו בהם בעלי מומים כלל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֻלְמָא לפי שישראל יהיו תקון העולם בעת התחיה, כי על ידם יתקון העולם כי הם תכלית בריאת העולם, והם יהיו משכן וכסא להקב"ה, ובהם תתלבש השכינה בעולם הזה התחתון, פְּאֵלִין מְאִנֵּי וּלְבוּשָׁא דְבֵר נָשׁ, דְּאֵינוֹן תְּקוּנָא דְגּוֹפָא כאותם הכלים והלבושים של האדם שהם תקון גופו, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכֻתוֹב וַיִּתְיַצְּבוּ פְּמֹו לְבוּשׁ יַעֲמְדוּ וַיְקוּמוּ בתחיית המתים בגופים מתוקנים בלי מומים, כמו הלבוש שהוא תיקון הגוף וכבודו שיהיה שלם.

דְּבַר אַחַר פִּירוּשׁ אַחַר, וְהוּא פֶּד יִתְעָרוֹן מַעְפָּרָא כְּשִׂישְׂרָאֵל יִתְעוּרוּ וַיְקוּמוּ מֵהַעֲפָר בְּתַחֲיַת הַמֵּתִים, פְּמָה דְעָאֵלוּ

ע"ט

אַלְע בְּעֵלֵי מוֹמִים וְעֵלְן אוֹיְסְנְעִהִילְט וְעֵרְן אוֹן וְעֵלְן זִיין גְּאָנְץ

הָאֵט רַבִּי יוֹסֵי גְעֹזְאָנְט, דְּעַר אוֹיְבֵרְשְׁטֵר אִיז אָנְגְּעֵרִיט צו עֲרֵנְעֵנְצֵן די אִידן, אַז זײ זאָלן גְּעִפִּינְען וְעֵרְן אוֹן זײן מִיט שְׁלִימוֹת אוֹן אַלְע זײערע גְּלִידֵר, אוֹן עַם זאָלן בְּכַלל נִישְׁט זײן בײַ זײ קײן מְעֻנְטְשֵׁן מִיט פֻּעֲלֵרֵן, ווייל די אִידן וְעֵלְן זײן דַּעַם תְּקוּן הָעוֹלָם אִינְדֵרְצײט פֿון תְּחִיַּת הַמֵּתִים, ווייל דוֹרְף זײ וועט די וועלט פֿאַרְרֵאכְטֵן וְעֵרְן וויפֿאַלד זײ זענען דער תְּכֵלִית פֿון בְּרִיאַת הָעוֹלָם, אוֹן זײ וְעֵלְן זײן אַ רו־אָרְט אוֹן שְׁטוּל פֿאַרן אוֹיְבֵרְשְׁטֵן, אוֹן אִין זײ וועט זײך די שְׂכִינָה אָנְקֵלִידֵן אוֹיף אַט דְּעַר אוֹנְטֵרְשְׁטֵר וְעֵלְט, אַזױ ווי די פֿלִים אוֹן קִלִּידֵר פֿונַעַם מְעֻנְטְשׁ וואס זענען דאָס צוּגֵרִיטוּנְג פֿון זײן גוֹף, דאָס זאָגט דְּעַר פֿסוּק "וַיִּתְיַצְּבוּ פְּמֹו לְבוּשׁ", די אִידן וְעֵלְן זײך אוֹיְפֻשְׁטֵלְן אוֹן אוֹיְפֻשְׁטִין בײַ תְּחִיַּת הַמֵּתִים מִיט גְּרִיטֵע קֵרְפֵרְס אַז קײן פֻּעֲלֵרֵן, אַזױ ווי דאָס קִלִּידֵר וְעֵלְכֵר אִיז דאָס צוּגֵרִיטוּנְג פֿונַעַם קֵרְפֵרְס, אוֹן זײן פֿבוֹד אִיז צו זײן בְּשְׁלִימוֹת.

נאָך אַ פֿשֵׁט, אַז ווען די אִידן וְעֵלְן זײך עֲרוּעֵקֵן אוֹן

אַנְדֵר זאָך, אוֹן דוֹרְכֵרֵם וְעֵלְן מִיר וויסן צי עַר אִיז פֿאַגִּיבְט אָדער נִישְׁט, זענען זײ גַּעקוּמֵען אוֹן האָבן אִים גְּעִפֵרְענְט, ווער אִיז דְּעַר שְׁטאַרְקֵסְטֵר מְעֻנְטְשׁ אוֹיף דְּעַר וועלט, האָט דְּעַר פֻּעֲלֵרְדִינְעַר מְעֻנְטְשׁ גְּעֻנְטִפֵרְט, דְּעַר עוֹשֶׁר אִיז דְּעַר שְׁטאַרְקֵר, ווייל דאָס גַּעֲלֵט קען אַלְעס פֿאַווייזן, אָפֵר דאָס אִיז נאָר מִיטן פֿאַרִינְג אַז דאָס רִיבְקִיט בְּלִיבְט מִיט אִים, אוֹן אִיך האָב עַם לִיב מְעַר ווי אַלְע אַנְדֵרֵע מְעֻנְטְשֵׁן. אוֹן אוֹיף זײנע רִידֵר האָט רַבִּי אֶלְעָזָר גְּעֹזְאָנְט צו זײן שְׁוֵעַר, פֿון זײנע רִידֵר קענען מִיר הָעֵרְן אַז עַם אִיז נִישְׁטאַ בײַ אִים קײן אָמוּנָה אוֹן בְּטַחוֹן, וויפֿאַלד עַר לויבְט אִים דַּעַם רִיבְן אוֹן נִישְׁט דַּעַם צִדִּיק, אוֹן עַר אִיז נִישְׁט קײן פֿאַגִּיבְטֵר מְעֻנְטְשׁ, זײך צו פֿאַרְלֵאָזן אוֹיף זײנע רִידֵר.

קוֹם אוֹן זַע אַ פֿאַווייז דְּעַרצוּ, ווייל דְּעַר אוֹיְבֵרְשְׁטֵר האָט גְּעֹזְאָנְט "פֶּלַי אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב", יַעֲדֵר מְעֻנְטְשׁ וואס עַם אִיז דאָ אִין אִים אַ פֻּעֲלֵרֵן, זאָל זײך נִישְׁט דְּעֵרְנֵטֵרֵן, אוֹן דְּעַר טַעַם פֿון די זאָך אִיז, וויפֿאַלד די קְדוּשָׁה פֿון אוֹיבֵן טוֹט נִישְׁט רועֵן אִין אַ פֻּעֲלֵרְדִינְע אָרְט.

כמו שנכנסו לקבר ונקברו, הכי יקומון כך יקומו, חגרין או סומין עאלו אם נקברו פסחים או עורים, חגרין וסומין יקומון כך יקומו פסחים ועורים, דהיינו בַּהֲהוּא לְבוּשָׁא באותו הלבוש והגוף שנקברו יקומו, דְּלֵא יִימְרוּן דְּאַחַרָּא הוּא דְּאַתְעַר שלא יאמרו שאיש אחר נתעורר וקם בתחיה ולא אותו שנקבר, וּלְבַתַּר קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא יִיסי לֶזֶן ואח"כ הקב"ה ירפא אותם, וַיִּשְׁתַּפְּחוּן שְׁלִימִין קְמִיָּה וימצאו שלמים לפניו, וּכְדִין יְהֵא עֲלֵמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא ואז יהיה העולם שלם בכל השלימות, בְּדִין אז יקוים מש"כ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהו"ה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד במהרה בימינו אמן, (ולפי זה פירוש הפסוק, "ויתיצבו" ויקומו בתחיית המתים "כמו לבוש" שהוא הגוף שבו נקברו, ואח"כ ירפא אותם הקב"ה).

ע"ט

אויס־היילן, און זיי וועלן געפינען ווערן בשלימות פאר אים, און דעמאלטס וועט די וועלט זיין גאנץ מיט אלע ערליי שלימות, און דעמאלטס וועט מקוים ווערן דאס וואס עס שטייט אין פסוק "ביום ההוא יהיה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד", אין יענעם טאג וועט דער אויפ־ערשטער זיין איינציג און זיין גאנצען וועט זיין איינציג, במהרה בימינו אמן. (און לויט דעם אזי אוי דער פֿשט אין פסוק, "ויתיצבו", זיי וועלן אויפ־שטיין ביי תחיית המתים, "כמו לבוש", אזוי ווי דעם גוף מיט וועלכער זיי זענען פאגראבן געווארן, און דערנאך וועט דער אויפ־ערשטער זיין אויס־היילן).

וועלן אויפ־שטיין פון דער ערד ביי תחיית המתים, פונקט אזוי ווי זיי זענען אריינגעגאנגען אינעם קבר און זענען פאגראבן געווארן, אזוי וועלן זיי אויפ־שטיין, אויב זענען זיי פאגראבן געווארן הינקעדיגע אדער בלינדע, אזוי וועלן זיי אויפ־שטיין הינקעדיגע און בלינדע, דאס הייסט, מיטן זעלבן לבוש און קערפער וואס זיי זענען פאגראבן געווארן, אזוי וועלן זיי אויפ־שטיין, פרי מען זאל נישט זאגן אז אנדער מענטש האט זיך געוועקט און איז אויפ־געשטאנען צו תחיית המתים, און נישט דער זעלבער מענטש וועלכער איז פאגראבן געווארן, און דערנאך וועט זיי דער אויפ־ערשטער

שבח דא שירתא

מיט דעם ספר, דער ספר הזהר, וועלן די אידן ארויסגיין פונעם גלות און אזוי ווי איך האב געשריבן אין פרשת בשלח א רמז דערפון אויפן תרגום "ובגני ישראל נפקין ברי"ש (ר"ת רשב"י) גלי, זע דארט, און עס שטייט אז רבי שמעון בן יוחאי איז געווען בחינת משה, און אויך אז אין יעדן איינציגן דור איז דא א בחינה פון משה, און דאס הייסט "דרש דרש משה", דאס הייסט ווען עס וועט נתגלה ווערן און גע'דרש'נט ווערן דאס וואס משה האט שוין גע'דרש'נט, דאס הייסט רבי שמעון בר יוחאי, דעם ספר הזהר, דעמאלטס "והנה שורף", דאס הייסט אז עס וועט נתפטרל ווערן אלע קליפות, און ממילא וועט שוין זיין די גאולה שלימה במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד.

(דגל מחנה אפרים פרשת שמיני)

חז"ל זאגן שוין אז תורה לערנען איז געוואויגן אנטקעגן אלע מצות, וואויל איז דער וואס איז זוכה אז זיין פלאג זאל זיין אין די תורה, סיי אין נגלה און סיי אין נסתר, אינעם ספר זוהר הקדוש און די תיקונים. און רבי שמעון בר יוחאי דער הייליגער תנא זיע"א איז ווערד צו פטר'ן די גאנצע וועלט פונעם דין און צו דערנענטערן די גאולה, און אונזערע אויגן זאלן זען ווען עס ווערט אנטפלעקט ווערן דעם אור ה' ומלאה הארץ דעה את ה' מיטן אנקום פונעם גואל צדק, און ישראל נושע בה' תשועת עולמים שנעל און אינגיכן.

דאס זענען די ווערטער פון יצחק ריהם זון פון הגאון הקסיד מוהר"ר משה יהושע יהודא ליב זצ"ל דיסקין

פירוש אמור תשפ"א 3022233@gmail.com

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (ln 7/5)

845.664.5168 פאר דעליווערי וופט: